

NIELS HAV

Szólalj meg

SIG NOGET

Aki
nem mond semmit,
úgy képzeli,
a csendjét
körülölelő csend
mindent elárul.

De az a csend
csak saját hangján tud szólni,
ez a gond.

Ami fontos,
a csendben történik,
a burjánzó csendben.
Anyalok és démonok hangzavarában.

Ha mondanál valamit,
neked kell megszólalnod.

Szívbaj

HJERTEPROBLEMER

Beszéltünk szívbajokról
és hirtelen halálesetekről;
anekdotáztunk
csipszről, borrról és cigiről.

* *Niels Hav* (1949) dán költő és író. Eddig hat verseskötete és három novellagyűjteménye jelent meg, műveit számos nyelvre lefordították. Koppenhágában él. Az itt közölt versek a következő kötetekben jelentek meg: *Grundstof 'Nyersanyag'*, 2004, Gyldendal (Sig noget, Hjer-teproblemer, Sjælen danser i sin vugge); *Når jeg bliver blind 'Amikor megvakulok'*, 1995, Gyldendal (Narkoselægerne diskuterer astronomi); *De gifte koner i København 'A koppenhágai asszonyok'*, 2009, Jorinde & Joringel (Min Fars armbåndsur).

Üldögéltünk, ettünk és ittunk. Derűsen,
hisz tudtuk,
hogy egy nap mi is mind elesünk és
a járdán vagy padlón fekszünk majd,
kilátással emberek és asztalok lábára,
miközben valaki lázasan igyekszik
kigombolni az ingünket,
segítségért kiáltozva.

Nem szégyen
a padlón meghalni,
csak ne szándékosan
tegye az ember.

Bölcsőtánc

SJÆLEN DANSER I SIN VUGGE

Ha igaz, hogy a lélek
öregén születik,
és idővel csak egyre fiatalabb lesz,
akkor te és én öregebbek
és fiatalabbak is vagyunk egymásnál.
Veszélyes felállás.

Legyünk őszinték: minden napunkban
ott fészkel a Sors,
mint azoknak, akik folyódeltánál,
árapálysíkságon laknak.
Ők jól ismerik a Holdat;
mi rajta élünk.

Szabadon ver a szívünk, lelkünk
a bölcsőjében táncol.

Altatóorvosok és a csillagászat

NARKOSELÆGERNE DISKUTERER ASTRONOMI

Az altatóorvosok csillagászatról beszélnek
a liftben felfelé,
miközben taxival megérkeznek a betegek
hozzátartozóval vagy anélkül.

Az univerzum
100 milliárd galaxisból áll.
Ha a bolygóknak akár csak az egymilliomodán
található intelligens élet,
messze nem vagyunk egyedül!

Odakint: hideg eső,
december.

Annak, aki beteg,
és rongyosra olvasott hetilapok között
ül a váróteremben
viseltes életével,
csak egy imája van.

Apám karórája

MIN FARS ARMBÅNDSUR

Felhúzom apám régi karóráját.
Majd harminc éve hever itt a fiókban,
kidobásra várva.
Ez az óra volt rajta, amikor dolgozott,
állatokkal, kővel és földdel.
Belevéste és -karcolta magát minden
mozdulata, ilyen órát ma már nem látni,
barnára színezte a trágya és a ráragadt izzadság.

Egyszer csak rám tör valamilyen ösztön, egy érzés,
és előveszem az órát a fiókból; felhúzom.

Vidáman meglődül a másodpercmutató.
„Super shock resist” – áll a számlapon
apró betűkkel. A mutatókat figyelem,
egészen üdítő látni,
ahogy a régi óra feltámad a halottak közül.
Bírja az iramot, hajszálpontosan mutatja az időt.

Apám annyi idősen, mint ma én, napi nyolc órát
töltött a temetőben. Most már állandóan ott van.
Néhány kőkerítés maradt utána, öt gyerek
– és ez az óra.

Hetvenöt percen át versenyez a szellemóra vígan
a házbéli modern, digitális társaival.
Mintha az idő tényleg körbejárna, visszafordítható volna.
Aztán apám órája egyszer csak
újra megáll. Végleg. Mozdíthatatlan.

Mit is mondhatnék? Visszateszem az órát
a fiókba. Döntsön valaki más.

VERESS KATA fordítása